

[Finansministeren.]

for det ærede medlem og hans parti interesserer resultaterne aldrig og under ingen omstændigheder. Det er altid agitationen og propagandaen, som for det ærede medlem og hans parti er det afgørende. Om tjenestemændene får 6 portioner eller $2\frac{1}{2}$ portioner interesserer ikke det ærede medlems parti den ringeste, bitterste smule, men det interesserer det ærede medlems parti, om der stadigvæk er mulighed for at chikanere eller at insinuere hensigter og opfattelser hos andre herhjemme på basis af det praktiske resultat, som andre opnår. Det er såmænd den ganske enkle forskel mellem kommunisterne, her som andre steder, og os andre. Vi andre stræber efter resultater, kommunisterne efter propaganda, og det giver et ganske godt udgangspunkt for vurderingen også af de ting, som der her er tale om, dels de kommunistiske forslag, dels det, som jeg er kommet med.

Jeg skal kun til slut sige, at jeg har stræbt efter at nå et resultat, som tjenestemandorganisationerne kunne give deres tilslutning. Jeg føler mig personligt forpligtet overfor en aftale, som det er lykkedes at tilvejebringe på enighedens grund med de forhandlende organisationer. Det står mig ganske klart, at ethvert parti kan have sine fornemmelser af kritik eller uvilje overfor det forslag, jeg er kommet med, men jeg tror, at alle partier alligevel vil gøre mig eller den til enhver tid siddende finansminister den indrømmelse, at det er ulige vigtigere og bedre, at der nås enighed på et sagligt grundlag under forhandlingerne, end det vil være at komme til rigsdagen med et forslag, som ikke er underbygget af tilslutning, og som derfor bliver — og det kan jeg nok sige uden at blive opfattet altfor spydigt — kastebold for de tjenestemandinteresser, som ligger i hvert eneste parti. Derfor finder jeg, at jeg har haft sagligt ret i at stå på det resultat, jeg har nået med tjenestemændene, og derfor er jeg taknemlig for, at forslaget, efter hvad jeg kan forstå af forhandlingernes forløb, vil blive vedtaget her i det høje ting.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om tillæg til lov af 19. februar 1932 om efterforskning og indvinding af råstoffer i kongeriget

Danmarks undergrund med tillæg af 31. januar 1936, 13. april 1938, 29. juni 1940, 29. juni 1945, 28. juni 1946, 14. juni 1947 og 23. marts 1948.

(Lovforslaget findes i tillæg C. sp. 376).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ministeren for offentlige arbejder (Carl Petersen): Jeg har den ære for det høje landsting at forelægge forslag til lov om forlængelse af loven om efterforskning og indvinding af råstoffer i Danmarks undergrund. Lovforslaget går ud på en forlængelse for et halvt år til 1. maj 1949 af den gældende lov. Motiveringen for forlængelsen er den situation, der er opstået ved, at det af ministeriet i 1946 nedsatte udvalg har afgivet en beretning, og udvalgets konklusion er, som det vel allerede er bekendt, at saltfundet ved Harte den 13. november 1936 må betragtes som et falsum. Da dette påståede saltfund var grundlaget for den enerechtsbevilling, der nu indehaves af det amerikanske selskab Danish American Prospecting Co., må man regne med, at denne koncession efter det skete er anfægtet. Hr. Ravlin, der havde boretilladelsen, da saltfundet skete, afhændede senere aktierne i Danish American Prospecting Co. til det amerikanske oliefirma Gulf Refining Co. Dette selskab har siden udført borearbejdet og har investeret ret store beløb i dette arbejde, og det har, kan jeg føje til, udført et udmærket dygtigt arbejde, og myndighederne har haft det bedste samarbejde med selskabet. Dette selskab rammes sammen med den danske stat af det skete bedrageri. Den situation, der nu er opstået, medfører, at der skal forhandles med det amerikanske selskab, og regeringen håber, at der gennem disse forhandlinger kan opnås et resultat, der kan være tilfredsstillende for begge parter. Skulle der imod alle forventninger ikke ske det ønskede, er jeg ikke i tvivl om, at Danmark selv kan løse den opgave, der melder sig i forbindelse med efterforskning og indvinding af råstoffer i Danmarks undergrund.

Da loven udløber den 1. november, altså om et par dage, er det nødvendigt, for at disse forhandlinger kan føres og nødvendige dispositioner kan træffes, at loven forlænges et stykke tid. Mit oprindelige forslag gik ud på, at loven forlængedes for et år, altså til den 1. november 1949, men efter ønske af folketinget er dette blevet ændret, idet jeg har stillet et ændringsforslag, så at fristen kun bliver et halvt år, nemlig til 1. maj 1949, og det er det, som det lovforslag, jeg her har den ære at forelægge, går ud på.